

Хвъркала тя навсѣкждѣ да си търси орлетата и най-сетнѣ, слѣдѣ дълго лутане, намѣрила ги въ двора на ловеца.

Дълго врѣме орлицата се въртѣла надѣ двора на ловеца. Но тамѣ имало хора и тя не смѣяла да се спустне на земята.

Клѣтката съ орлетата била турната на срѣдѣ двора.

Наблизо до клѣтката било оставено малкото момиченце, дѣщерята на ловеца. А майка ѣ била отишла настрана и закачала опранитѣ дрехи.

Орлицата, като намѣрила сгодно врѣме, и като видѣла, че не ще може да си извади орлетата отѣ клѣтката, хвърлила се върху момиченцето, уловила го съ яката си човка и хвъркнала съ него нагорѣ изѣ въздуха..... Момиченцето, заплакало, запищѣло... Майка му се обърнала и уплашена, сѣщо завикала и запищѣла.....

Тя паднала на колѣнитѣ, плакала и си чупила рѣцѣтѣ. Орлицата полека се издигала все по-високо и по-високо.....

Тогавѣ бѣдната майка изведнажѣ се сѣтила, разбила клѣтката, гдѣто стоели двѣтѣ орлета, пустнала ги на свобода и извикала:

— Ето твоитѣ дѣца, голѣма орлице!... Вземи ги, но повърни и на мене моето дѣте!...

Когато орлицата видѣла своитѣ малки орлета пустнати, тя полека започнала да се спуща на земята. Въ това врѣме бащата на дѣтето грѣмналѣ върху нея. Ранената орлица паднала на земята и сложила дѣтето по-срѣдѣ двора. Майка му се спустнала веднага при него и примрѣла...

Орлицата послѣ подхвъркнала при орлетата си, внимателно ги взела между краката